Knud Kristian West

beat

NR 11

1965

PRIS KR. 2,25 incl. oms.

Hvad bliver den nye stil i POPPEN?

(Se side 10-15)

CHARLIE WATTS
beat

Hvad blev der af rock'erne? III

PÆNE PAT

Pat Boone har altid, og gør det stadigvæk, stået omtalt i pressen som „den pæne unge mand". Med sit altid noble optræden og stille familieliv har han mere end nogen anden forstået at skabe respekt om sin person. Imodsætning til næsten alle andre teenagerstjerner er Pat Boone også meget populær hos det mere voksne publikum bl.a. fordi hans repertoire ikke kun er rock'n roll sange. Pat Boone er en af dem, der benyttede rockmusikken som et springbrædt til en filmkarriere.

Pat Boone blev født i Florida den 1. juni 1934 og har altid kunnet lide musik. Især var han som 11—12-årig helt vild med country and western musik og hver eneste dag, inden han skulle i skole var han altid på besøg i biografen, som i de tidlige morgentimer havde et specielt musikshow på programmet. Her kunne han sidde og lytte til sine mange favoritter, og her optrådte han for første gang offentligt, idet amatører altid kunne komme op på scenen og forsøge sig. Pat Boone høstede stor succes med den gamle „Paper moon". Dette gav ham blod på tanden, og da han var 16 år, medvirkede han i et stort radiotalentshow et par gange. På dette tidspunkt begyndte rock n' rollmusikken, og Pat blev som mange andre grebet af den. Under et talentshow hørte ejeren af pladeselskabet „Dot", Randy Wood, for første gang Pat Boone synge, og efter showet kom han hen til Pat Boone og sagde, at så snart han havde den helt rigtige sang for Pat, ville han kontakte ham til en pladeindspilning. Pat Boone troede ikke rigtigt på det, men en dag ringede Randy Wood til ham og fortalte, at nu var den helt rigtige sang kommet. Melodien hed „Two hearts, two kisses", og Pat fik den at høre i telefonen. Da han havde hørt den, mente Pat Boone ikke, at den var noget for ham. **Det ville Randy Wood slet ikke høre tale om . „Du kommer til Chicago i morgen tidlig, så laver vi pladen."**

På vej til Chicago øvede Pat Boone sig i toget, og snart sang hele den fylgte togvogn med på melodien. Herefter begyndte Pat Boone at tro på melodien. Pladen kom snart efter ud, og den blev en stor succes for Pat Boone.

Pat Boone med sin kone og deres fire børn.

Herefter fulgte Fats Dominomelodien „Aint that a shame" samt „I'll be home", „I almost lost my mind" og „Tutti Frutti", hvoraf de tre første blev millionsælgere.

Filmen fik nu fat i Pat Boone, og det blev til en lang række af film, bl.a. „Bernadine", hvor han sang titelmelodien.

Men Pat Boone gled længere og længere væk fra de hårde rockmelodier og fik et helt nyt publikum, først og fremmest i kraft af sine film.

I lang tid kom der ikke nogen hitplader fra ham, og folk begyndte at tale om, at nu var han færdig. Dette blev imidlertid sagt for tidligt, idet Pat Boone pludselig fik to store kæmpehits, to plader som også blev millionsælgere, nemlig „Moody River" og „Speedy Gonzales", som også herhjemme blev store landeplager.

Pat Boone er på ingen måde færdig, han har blot forladt den musikform, som han slog igennem med. Han indspiller stadig mange plader, men alle er de nu nærmest i stil med Frank Sinatra og Bing Crosbys repertoire. Filmen har for alvor fået tag i ham, og herhjemme har vi set ham i mange forskellige film. Naturligvis først og fremmest hans mange musikfilm, men også i kriminalfilm som f. eks. „Den gule kanariefugl" og i de mere muntre lystspilfilm.

Sidste år indspillede Pat Boone en LPplade, der hed „Pat Boone sings gues who". Man kunne meget hurtigt gætte sig til, hvem han sang, idet pladens tolv numre udelukkende var gamle Elvis Presley hits såsom „Hound dog", „It's now or never" osv. Disse melodier blev dog slet ikke sunget som sædvanligt, idet den ledsagende musikgruppe var et lille jazzband, og hele pladen fik et helt nyt sensationelt præg.

Men om Pat Boone vender tilbage til Rock n' roll musikken er vist nok tvivlsomt.

Skjold.

STILLE CHARLIE

Charlie Watts er en mærkelig fyr — som alle trommeslagere en lille smule ved siden af gruppen, ligesom udenfor.

Måske er det på grund af sin store interesse for jazz. Han har jo som bekendt engang skrevet og tegnet en fremragende bog om en anden Charlie, jazzmanden Charlie Parker, og han har spillet jazz, bl.a. her i Danmark.

Når han er i København opsøger han først og fremmest Montmartre, og er hans gamle spillevenner der, er han lykkelig.

Ellers er han bare stille, vanskelig at komme i snak med — men kommer man først ind på livet af ham, bliver hans ven, så er han helt åben — en prægtig fyr.

Han er ikke så vild som de andre Stones. Er de på turne er Charlies første og sidste tanke at komme hjem til sin yndige kone så hurtigt som muligt, ikke som Brian og Mick, at blive så længe som muligt, og have det så hot som muligt.

Noget helt andet er, at han nok er den bedste musiker af de fem. Og især foretrækker at spille Little Red Rooster.

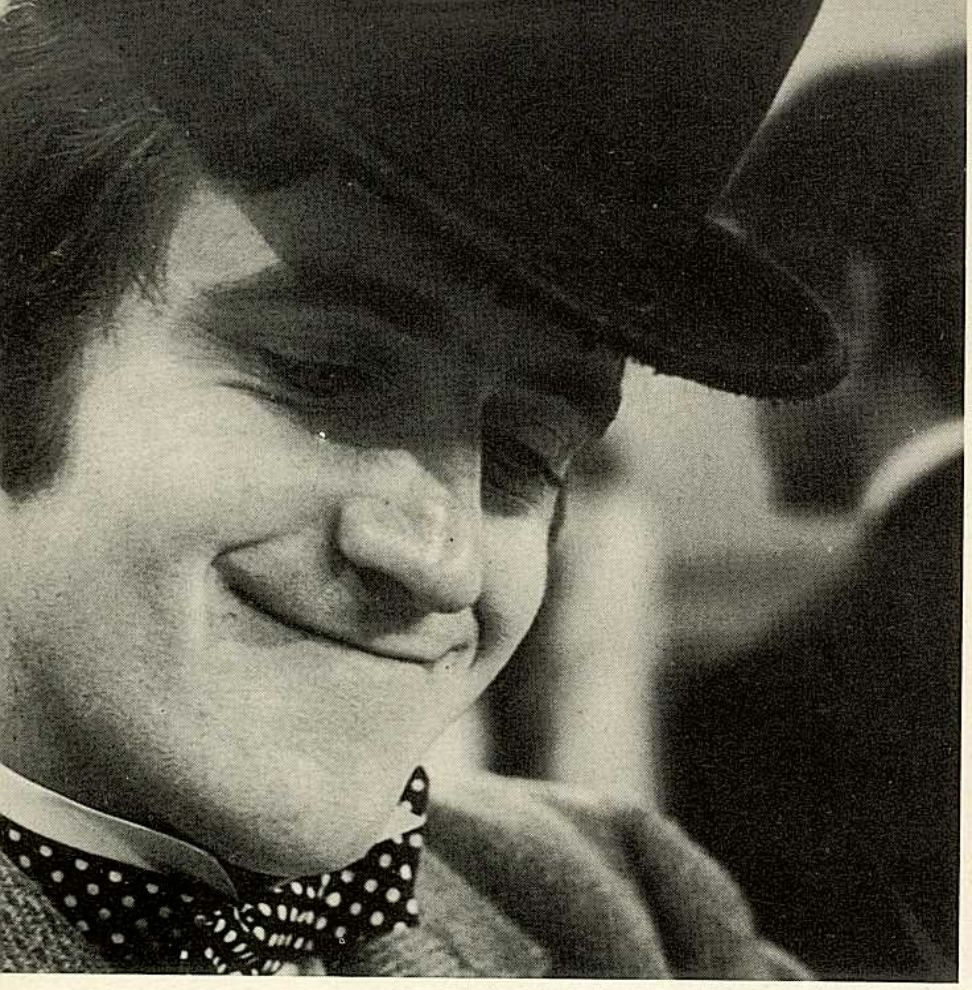

KEND DEM, *hvis du kan*

The Beatles indspiller film og mange andre af top-beat-grupperne kan efterhånden ses på det hvide lærred i mere eller mindre „crazy" roller. Nu også Dave Clark Five.

„Stampegruppen" The Dave Clark Five har haft store hits, både i deres hjemland, England, i det øvrige Europa og i Amerika.

Storsuccesser som „Glad All Over", „Do You Love Me" og „Bits And Pieces" er alle produkter af den mælkedrikkende og helt igennem „mejerigtige" gruppe Dave Clark Five.

I denne deres første film, „Catch me, if you can", viser de en ny side af deres talent. Deres evne til at paraodiere har drejebogsforfatteren og instruktøren udnyttet. Tidligere store film-kunstnere må stå for skud. Gæt hvem.

1. Hvis vi siger „Gogge" så siger I ..... Det kan da ikke være svært. Basguitaristen Rick Huxley parodierer den „grædende" halvdel af et populært filmkomikerpar, som I alle kender. (Øverst til venstre).

2. Den lidt tåbeligt udseende herre med bowlerhat og lyse krøller er singleguitaristen Lenny Davidson. Hans tåbelige udseende er et led i den rolle, han spiller som en fjerdedel af en tidligere amerikansk filmkomikergruppe. (Øverst til højre).

3. Jeres far vil sikkert kunne genkende den tidligere store glamour-girl som organisten Mike Smith skal forestille. Ser han ikke „dejlig" ud? (Nederst til venstre).

4. Saxofon-, klarinet-, og mundharpespilleren Denis Playton ser ud som om han mangler en elefant. Han spiller en tidligere filmhelt, der bl.a. spillede hovedrollen i filmatiseringen af „Junglebogen". (Nederst i midten).

5. Briller på næsen, overskæg og et „klassisk" udtryk i øjnene er det vigtigste i trommeslager Dave Clark's kostyme. Han agerer broder til Lenny Davidson i samme amerikanske komikergruppe. (Nederst til højre).

Se svarene på, hvem de fem i Dave Clark Five forestiller andet sted på siden.

1. Stan Laurel — „Gøg" fra „Gøg og Gogge".
2. „Harpo" fra Marx Brothers. 3. Bette Davis.
4. Sabu. 5. Groucho Marx fra Marx Brothers.

beat

BEAT udgives hveranden fredag af forlaget
Interpresse A/S. Tryk: Stenby Tryk
Ansvarshavende redaktør: Erik Haaest.
I Redaktionen:
Torben Jørgensen og Morten Gronemann
samt fotografernе Bent Rej og Knud Ørsted.
Redaktion: BEAT, Gasværksvej 10 A, København V.
Tlf. EVA 1144.

Tipper toppen?

Hvad sker der i poptoppen. R. and B., C. and W., beat, folkemusik o.s.v., nye begreber svirrer i hovedet. Den ene dag er Beatles på toppen med en ny plade, næste dag ryger gamle rock-Elvis op i England med den sukkersøde „Crying in the Chapel".

Hvad sker der i poptoppen i dag og i morgen? Hvad skal man satse på, hvis man stadig vil være med? Tipper det hele rundt?

De spørgsmål stiller alle sig i dag. BEAT har gjort det samme. Dette nummer af BEAT er i høj grad præget af meninger. Spørgsmålene om poptoppen har vi stillet til vore to nye medarbejdere, Morten Gronemann og Carsten Grolin, som begge besvarer det samme spørgsmål, henholdsvis på side 10 og 15.

BEAT har ofte sagt sin mening om popting. Det vil vi i højere grad gøre i fremtiden. BEAT skal stadig være baseret på nyheder, nyheder og atter nyheder, fordi dette område svigtes af næsten alle andre blade, der blot bringer billeder og features.

Men foruden nyhederne, billederne og features vil BEAT gerne sætte diskussioner i gang rundt om i popkredsene. Derfor vil vi i højere grad bringe meninger. Carsten og Morten skal føre an. Torben Jørgensen og Erik Haaest vover sig også en enkelt gang frem af busken, men de tager sig nu hovedsageligt af nyhedstingene.

I vil utvivlsomt mange gange være rygende uenige med meningsskribenterne. Det gør ikke noget. Så skriv og giv jeres mening til kende, så vi kan få en diskussion i gang. Det, vore forældre og ældre bekendte altid kritiserer ved vores popinteresse, er, at den er overfladisk. Det skyldes, at de gamle ikke forstår et hak af det hele. Den er saftsuseme ikke overfladisk. Hele beat-ideen er grundlagt på, at man skal engagere sig i tingene.

Det er vore forældre, der er overfladiske med deres interesse for alt dette pseudopoppede sukkerstads: Hjerte og smerte og fiskerpigens tårepersersang.

PIGER PIGER

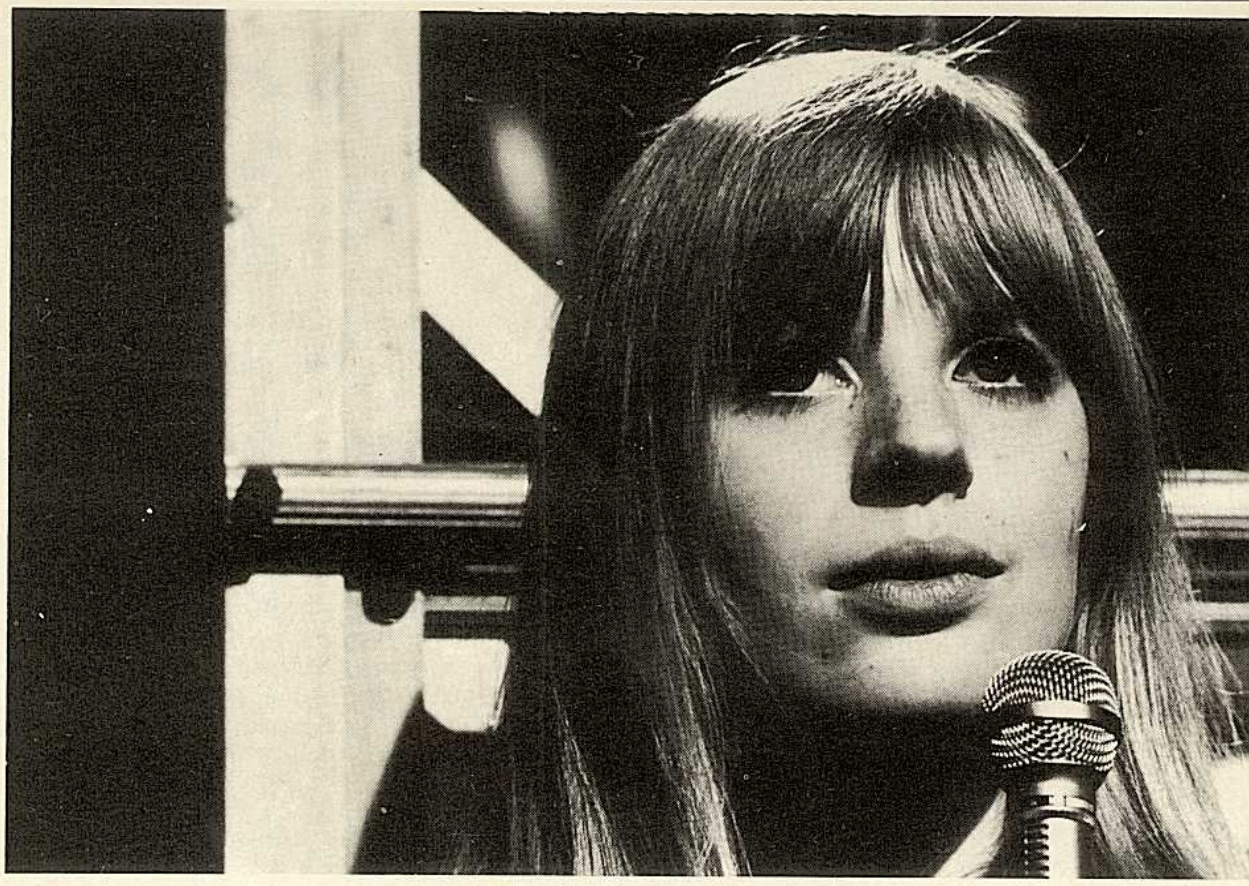

FRU TROFAST

Marianne Faithfull (se også bagsiden!) har fået top-ti-placering med „This little bird"

Marianne Faithfull blev popsanger for at gøre indtryk på sin nuværende mand — og var lige ved at miste ham. Hun mødte John Dunbar — kunststuderende og søn af en kendt filminstruktør — ved et bal, og indspillede sin første plade — As Tears go By — for, som hun siger, at vise sig for ham.

Problemet var, at John ikke brød sig om pladen. Han foretrækker Marianne som folkesanger. Men han bliver nødt til at acceptere hendes position i popverdenen ... de blev gift i maj og venter et barn.

Marianne, 18 år gammel, katolik og forhenværende aspirerende student, er Englands smukkeste og dygtigste pop-folkesanger. Hun har en dyb, lidt grumset stemme, intense grønne øjne, et stille, eftertænksomt smil. Elsker poesi ... og er poesi.

— Jeg elsker træer. Og jeg hader dem, når de er nummererede ... dem, der skal falde.

— Jeg har lært en masse i showbusiness ... men jeg ved ikke, hvad kærlighed er. Det er mislykkedes for digterne at sætte det i ord, hvordan skulle jeg så kunne? Men jeg tror, det har noget at gøre med at holde meget af et menneske, kende dets fejl, og være ligeglad.

— At være forelsket er ligesom at vågne. Det er ikke sensationelt eller noget i den stil, men enkelt og nøgternt udtrykt: Smukt. Hver dag får mening, og vil altid have det for mig. Jeg vil have seks børn og lave fantastisk mad. Jeg vil ikke være stjerne som 35-årig. Til den tid vil mine store sønner komme stormende ind og hyle: „Mor, hvorfor har du lukket grammofonen igen!" Hvilket jeg absolut vil have gjort, kender jeg mig selv ret.

Marianne er poesi. Efternavnet betyder „troskyldig", og det er hun måske også i nogles øjne. Som når hun siger: — Jeg elsker gregoriansk musik. Den får mig til at føle, at jeg lever i det 15. århundrede.

Marianne blev opdaget af Stones-manageren Andrew Oldham, men har senere opsagt samarbejdet. Som en lille hævn lod Oldham The Nashville Teens indspille en version af „This Little Bird" samtidig med Mariannes. Den er ikke kommet på hitlisterne endnu.

Enkelhed, poesi, skønhed. Det er Marianne, som indrømmer også af og til at knibe sig selv i armen og mumle: — Wow, jeg er den berømte Marianne Faithfull. Hendes malermand får hende hurtigt bragt ned på jorden igen.

Marianne elsker at synge ... og holder af showbusiness, selv om hun er klar over dens flygtighed: Flygtige karrierer, flygtige venskaber. Hun turnerer flittigt, fordi hun føler ansvar over for sine tilskuere ... men hader at rejse.

— Det er som man lever uden for sig selv på rejser, siger hun. Man får ikke tid til at tænke eller foretage sig noget af det, man holder af. Man føler sig underlig midlertidig.

Joan Baez nævnes som Mariannes eneste musikalske ane. De har den samme attitude over for ubillige fordringer, de forærer ikke sig selv bort.

Marianne siger: — Man fortæller mig hele tiden, at jeg skal være taknemmelig for de gennembrud, jeg har fået. Hvorfor? Jeg elsker folkesange, de er det eneste, som virkelig siger mig noget. Jeg synger dem, folk kan lide det, og jeg er indstillet på at nyde det, mens det varer ... men hvis det begynder at gå ned ad bakke, trækker jeg mig tilbage med det samme. Jeg tror, det er en forsvarsmekanisme. Jeg vil ud af showbusiness, før jeg føler mig uønsket og tvunget til at være taknemmelig.

Og så mener hun for øvrigt, at John Lennon og Bob Dylan er de mest betydelige lyrikere i dag!

PS. Marianne Faithfull bryder med alle showbuiz-traditioner. Hun har sagt ja til at synge ved et velgørenhedsshow i London lillejuleaften, skønt hun venter sit barn først i januar.

PIGER PIGER

The Pretty Things skal på turne på New Zealand til august, samme måned som de skal til USA for at deltage i en række TV-udsendelser.

Deres nyeste plade „Cry to me" ligger blandt Englands tyve mest solgte plader.

Der er i England oprettet en ny hitliste for rhythm'n blues- plader. England og USA er nu de to eneste lande, der har en sådan.

The Honeycombs har fået overrakt en guldplade af Japan's største musikblad Music Life Magazine.

De er en af de populæreste grupper i landet.

USA er nu også begyndt at producere langhårede grupper. Den første er Sir Douglas Quintet, hvis første plade „She's about a mover" har ligget på hitlisten både i USA og England.

Cliff Richards næste single-plade bliver en Bosaa Nova med titlen „Time in between".

The Rolling Stones har for første gang en plade på førstepladsen i USA. Det er med deres egen komposition „I can get no satisfaction".

Mark Leeman, lederen af en af Englands mest kendte rhythm'n blues-grupper, er blevet dræbt ved et færdselsuheld. Han var sanger i gruppen The Mark Leeman Five. De var hus-orkester i Marquee Club i London.

The Hollies skal på et fire dages besøg til USA til september.

De skal blandt andet optræde i fjernsynsprogrammet „Hullabaloo".

Tony Jackson, som forlod The Searchers for et halvt års tid siden, har for første gang siden deres brud spillet sammen med sin „gamle" gruppe, dog var det kun for en enkelt optræden. Det var, da den populære fjernsyns-serie „Thank your lucky star" havde 200 gangs jubilæum d. 17. juli. De optrådte med deres tidligere hit „Sweets for my sweet".

En række amerikanske kunstnere skal til efteråret på turne i England.

Det drejer sig om rhythm'n blues-sangerne Chuck Berry og Bo Didley, popgruppen The Byrds, der har ligget på hitlisten med Bob Dylan-kompositionen „Mr. Tambourine mann", Chubby Checker, Western-sangeren Johnny Cash, The Kingston Trio og negersangeren Major Lance.

The Rolling Stones skal optræde på det berømte London Palladium den 1 august sammen med den amerikanske gruppe The Walker Brothers.

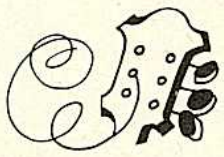

Leder af gruppen The Hollies, der netop har ligget som nummer 1 i England med „I'm alive", udtaler om Dob Dylan: — Jeg tror ikke, Dylan vil få et stort navn her i England. Han var for uforskammet overfor folk, som var virkeligt interesserede i ham.

Peter og Gordon er efter en lang pause igen kommet i vælten. Deres „True love Ways" lå i top ti i flere uger, og deres sidste plade „To know you is to love you" tegner til at blive deres hidtil største succes siden „A world without love".

For første gang i England ligger to EP-plader i top ti.

Det er The Rolling Stones' „Got live if you want it" og Manfred Mann's „The one in the middle".

Den dejlige engelske pop-folkesangerinde Marianne Faithfull har stor succes i USA, og er netop rejst på sin anden turne derovre.

Peter og Gordon har været nødt til at afslå to TV-shows i Amerika, fordi de ikke kunne få arbejdstilladelse.

Ringo Starr har købt en villa i udkanten af London til 550.000 kr. Der er bl. m. a. privat biograf i Beatles-trommeslageren og fru Maureens nye hjem.

Lulu, engelsk-skotsk sangerinde, som for tiden kører hårdt frem i engelsk showbizz, er indbudt til at medvirke i det amerikanske TV-program Shindig i september.

The Scarlets er på turne i Danmark uden den sygemeldte Johnny Reimer, som rekreerer sig efter den tragiske bilulykke, hvor hans pianist blev dræbt. I stedet synger de to søstre Lecia og Lucienne.

Danmarksmestrene i pigtrådsmusik The Donkeys har været på Mallorca.

De spillede i Palma de Mallorca, hvor de havde en bragende fiasko. Folk simpelthen peb dem ud, til dels på grund af deres lange hår.

The Donkeys måtte lade det meste af lokkerne falde, dog uden at det hjalp synderligt.

Vor medarbejder har været i Spanien. Han siger helt klart: — Spansk pigtråd er ti gange bedre end den danske. Bevar mig vel, hvor kan de spille.

Det spanske pigtrådsorkester Los Silver's er engageret til en måneds turne i Danmark i oktober.

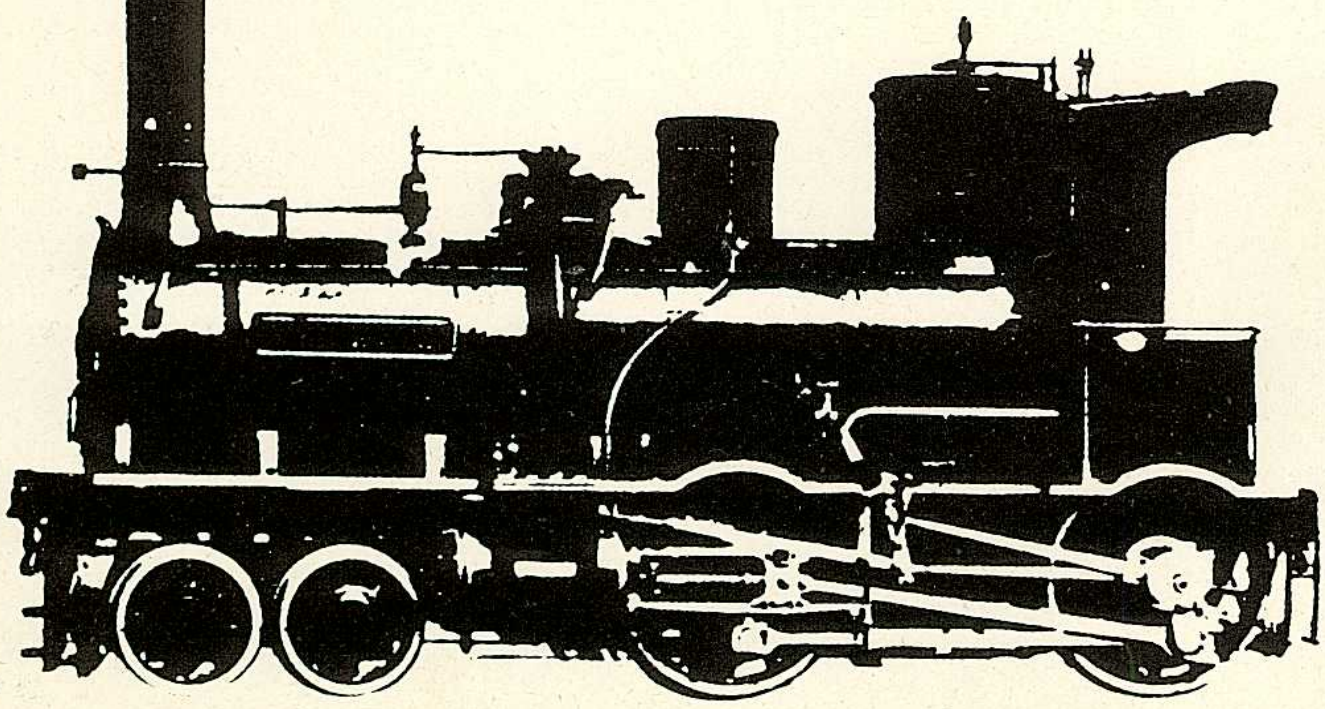

KORT & GODT om STORT & småt

Donovan er ved at lægge sidste hånd på en digtsamling, som nok skal vække opsigt. Samtidig planlægges en Donovan Songbook til udgivelse engang først på efteråret. Hans første to singler sælger som bekendt enormt, og LP'en What's bin did and what's bin hid ligger stadig nr. 5 på listerne. Herhjemme rapporteres det, at LP'en er blevet en helt fantastisk bestseller.

Det næste vi kommer til at høre fra den kontroversielle folkesanger er en EP med anti-krigssange. Titlerne er „The War Drags on", en sang om Vietnam, skrevet af Mick Softley, Burt Jances „Freedom Fughters" og Buffy Sainte Marias „The Universal Soldier".

Herman the Hermit flyver til USA den 18. for at medvirke i to film.

Stones USA nr. 1 (I cant get no satisfaction) udsendes snart i England og Danmark.

Animals' Chas Chandler og Stones' Mick Jagger bor for tiden begge på hotel, mens de leder efter en lejlighed.

Hollies er i gang med en film – optaget af dem selv og deres road manager, som er den lykkelige ejer af et 35 mm filmcamera.

Ny plade fra Marianne Faithfull: „Summer Night" og fra Georgie Fame: „Like we used to be". Sidstnævnte spås en stor fremtid.

Animals har lige sendt en ny single på markedet, „We've got a get out of this place", synger de, lige før de tager til Belgien, hvor de skal give koncerter og medvirke i TV. Iøvrigt har de tænkt sig at lære japansk. Efter den fantastiske succes, de fornylig havde i Tokio, har det vrimlet ind med fanbreve, som de ikke forstår en lyd af.

Ny plade med Tom Jones: „With These Hands/ Untrue", som man regner med vil bringe ham i søgelyset igen.

The Byrds, amerikansk gruppe, nære venner til Bob Dylan, er på den engelske hitliste med Dylans „Mr. Tambourine-man". Deres næste release bliver også en Dylan-ting „All I really want to do".

Kinks' næste plade lader vente på sig, fordi indspilningslederen og manageren er blevet vildt uenige.

Bob Dylans næste single bliver et seks minutter langt track „Like A Rolling Stone", som ikke har spor med hans nære engelske venner at gøre.

Beatles fik forleden overrakt Ivor Novello Ward på Savoy i London. Ringo blev 25 forrige onsdag og fik bl.a. foræret et sværd og en pistol. Våben er som bekendt hans store hobby.

Manfred Mann, Kinks, Georgie Fame, Gerry and the Pacemakers, The Fourmost og Cliff Bennet er med i Beatles manager Brian Epsteins „My choice in popular music" i Londons Royal Festival Hall i september. Men hvor er Beatles på den liste? Hvad er der sket?

Dusty Springfield har opsagt alle engagementer i den kommende tid. Hun er af sin læge blevet tvunget til at tage en pause på grund af alvorlig overanstrengelse.

Det har undret noget, at Beatles ikke som sædvanligt vil benytte sig af TV- og radiopublicity for den nye single „Help!" Beatles fire sidste singler er gået direkte ind på hitlisternes 1. pladser.

Billy Harrison, singleguitaristen hos „Them" er blevet stemt ud af gruppen af de fire andre medlemmer.

De engelske musikeres fagforening har truet med at stoppe The Byrds – listetopperne i både England og USA – turne i England, medmindre en engelsk gruppe får arbejdstilladelse i USA.

Ex-Animal Alan Price har formet en ny gruppe, The Alan Price Combo (Animals oprindelige navn) med trompet, bas, sax og trommer, foruden hans eget elektriske orgel. De spiller i Newcastles club a-go-go.

„Jeg er stadig den største", siger P. J. Proby, som nu har fået tilladelse til at optræde i engelsk fjernsyn under forudsætning af, at han ikke mere sprænger sine bukser.

Byrds er den største galskab siden Beatles, fortæller de engelske blade om Bob Dylans nære venner, som er topperne i både England og Amerika med Dylan-sange. Store billadninger af „birds for the byrds" følger dem tværs gennem USA på turne.

„Amerika slog mig ikke ligefrem ud, man" var Donovans kommentar efter USA-besøget, hvor han bl.a. optrådte i fjernsyn og gav de hektiske dejays et chock ved at coole det hele ned med udsøgt langsomhed. Donovan er blevet inviteret til at optræde ved Newport Festivalen senere på året.

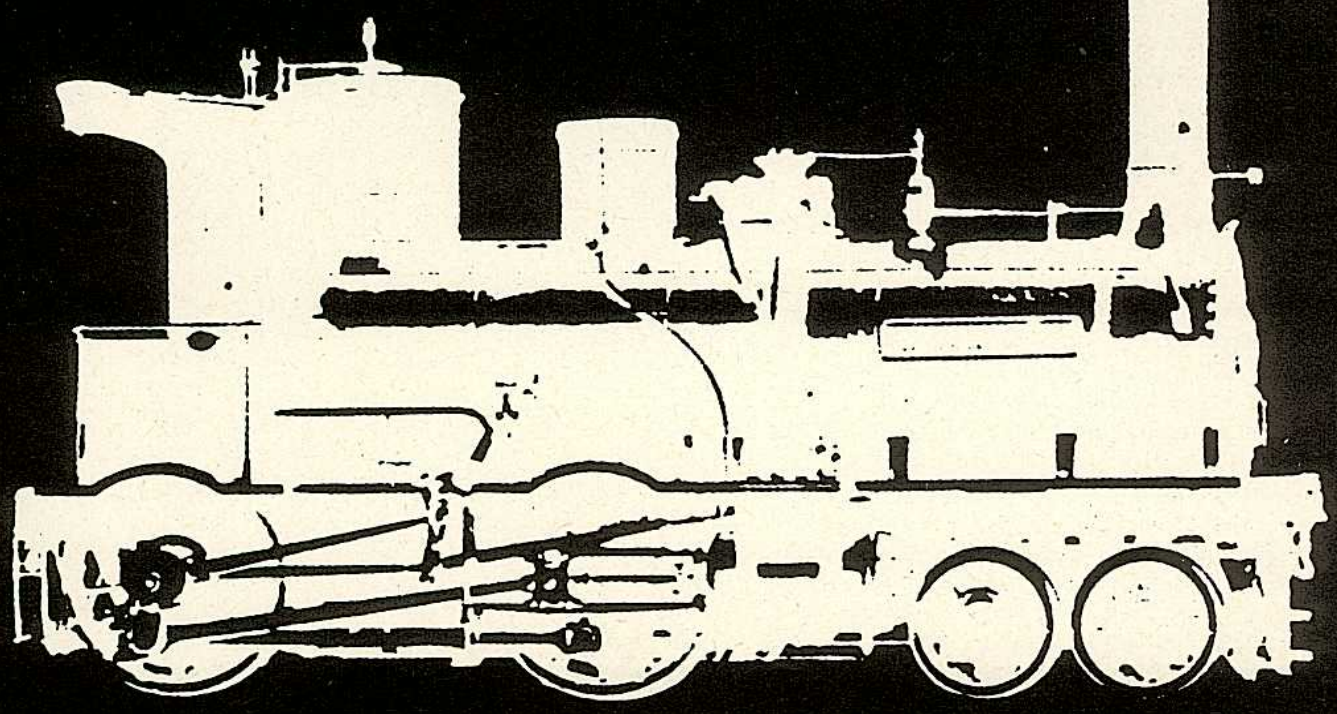

TWINKLE - HERMANS HØRGULE

Twinkle?? Åh, det er Hermans pige, er det ikke? Hende med det hørgule hår? Netop. Men det er nu ikke hendes vigtigste funktion, selvom forholdet til Herman Hermit optager en god del af hendes tid og tankevirksomhed.

Hun synger også — og gør det slet ikke dårligt. Hun hører til Englands top-ti-piger, og det betyder mere nu, end for et halvt år siden. For første gang i mange, mange år er det lykkedes pigerne at erobre den øverste del af hitlisten fra drenge-grupperne. I juni var der seks piger på de 10 første pladser, og Twinkle var mellem dem.

For et år siden var hun rigtig i vælten, da et parlamentsmedlem offentligt i en fjernsynsdebat anklagede hende for at være en dårlig spekulant på grund af den hårde — og lidt vel pladdersentimentale — tekst i sangen om vennen Teddy, der blev dræbt på en motorcykel.

Og nu er hun altså Herman's pige, og har ikke spor mod at snakke om det.

Det var efter et show, Twinkle havde arbejdet hårdt i mange dage. Vi havde alligevel besluttet os til at sidde oppe hele natten og snakke om kærlighed, og hvad den betyder i 17-årige Twinkles liv.

Hun sparkede støvlerne af, satte sig på gulvet, fingererede ved det guldarmbånd, Herman har givet hende, og sagde:

— Han er virkelig dejligt rar, du ved — han får mig til at tro på det gode i menneskene — og man kan stole på ham. Hvis han siger, at han vil ringe, så ringer han. Han ringer i nat, tyve minutter over.

Hun kiggede på uret, som viste lidt over et. Hendes øjne var klare, forhåbningsfulde og sikre. For nogen tid siden interviewede jeg Twinkle, og da var der noget hjælpeløst i netop de øjne, og en anelse angst i stemmen.

— Alle er ude for triste kærlighedsaffærer, sagde hun. — Men man kommer over dem. Jeg ved, det ikke hjælper at sige den slags til nogen, som står i det til midt op over næsen. Når folk sagde det til mig, gik jeg helt amok — men jeg har bevist, at det er rigtigt gennem mit forhold til Herman.

— Både Herman og jeg har masser af venner og veninder. Men vi foretrækker hinanden. Det behøver ikke lige netop betyde, at vi gifter os med hinanden. Al den snak om, at vi skulle forloves, var helt ved siden af. Vi er overhovedet ikke forlovede, og tænker heller ikke på at gifte os. Fremtiden bekymrer vi os ikke stort om. Vi er sammen i dag, og i dag er fantastisk.

— Jeg tror, for at vende tilbage til de ulykkelige affærer, at de oftest bliver ulykkelige, fordi man forsøger at glæde en anden ved at forandre sig. Herman har sagt til mig: Vær sød ikke at blive anderledes. Du er dejlig, som du er.

— Og jeg er virkelig barnlig. Foretager mig sindsyge ting, som jeg burde være vokset fra. Griner for højt, og skriger hver gang jeg ser Donovan. Jeg kan gå amok uden anledning, og det findes der en hel del fyre, som ikke synes om. Men hvis en fyr ikke synes om en, som man er, så er han ikke noget at samle på.

— Jeg forsøgte en gang at forandre mig for en fyrs skyld. Så pludselig en aften, da jeg sad ved siden af ham i en sofa hos nogle venner — voksne og sophisticatede — opdagede jeg, at vi ikke passede sammen: Du skal være dig selv, tænkte jeg. Du har forsøgt at forandre dig, men det er ikke lykkedes. Hvis du fortsætter på denne her måde ender du med ikke at kende dig selv, og blot være en skygge af ham. Der findes ingen virkelighed i en skygge, og derfor ikke noget at elske.

Hun rejser sig, går over til vinduet og trykker panden hårdt mod den kølige rude.

— Det er ikke let at være ensom. Ligegyldigt, hvor mange der inviterer en ud, man er alligevel ensom, når man ikke er knyttet til et bestemt menneske, som man kan dele alt med.

— Men tro mig, det går over efter et stykke tid.

Hun griner og vender sig om igen.

— Når jeg er sammen med Herman aner han aldrig, om jeg vil slæbe ham rundt til hvertandet menneske i byen eller blive flintrende arrig og rejse et eller andet sted hen med ham. Han har ikke noget imod min impulsivitet. Han er ganske enkelt fantastisk forstående. Jeg har aldrig før truffet nogen, der har kunnet gøre mig så glad.

Viserne på det antikke ur havde sneglet sig hen til 20 minutter over et, og i samme øjeblik ringede telefonen.

— Der kan du se, sagde Twinkle og styrtede ind for at tage den:

— Jeg taler om dig, og fortæller hvilken atombombe du er, hørte jeg hende sige. Herman's pige.

BEATLES' PIGER III

CYNTHIA

Intelligent, kunstelskende, sky. Cynthia Lennon holder sig i baggrunden, men bag kulisserne er hun den egentlige inspiration bag John Lennons succes.

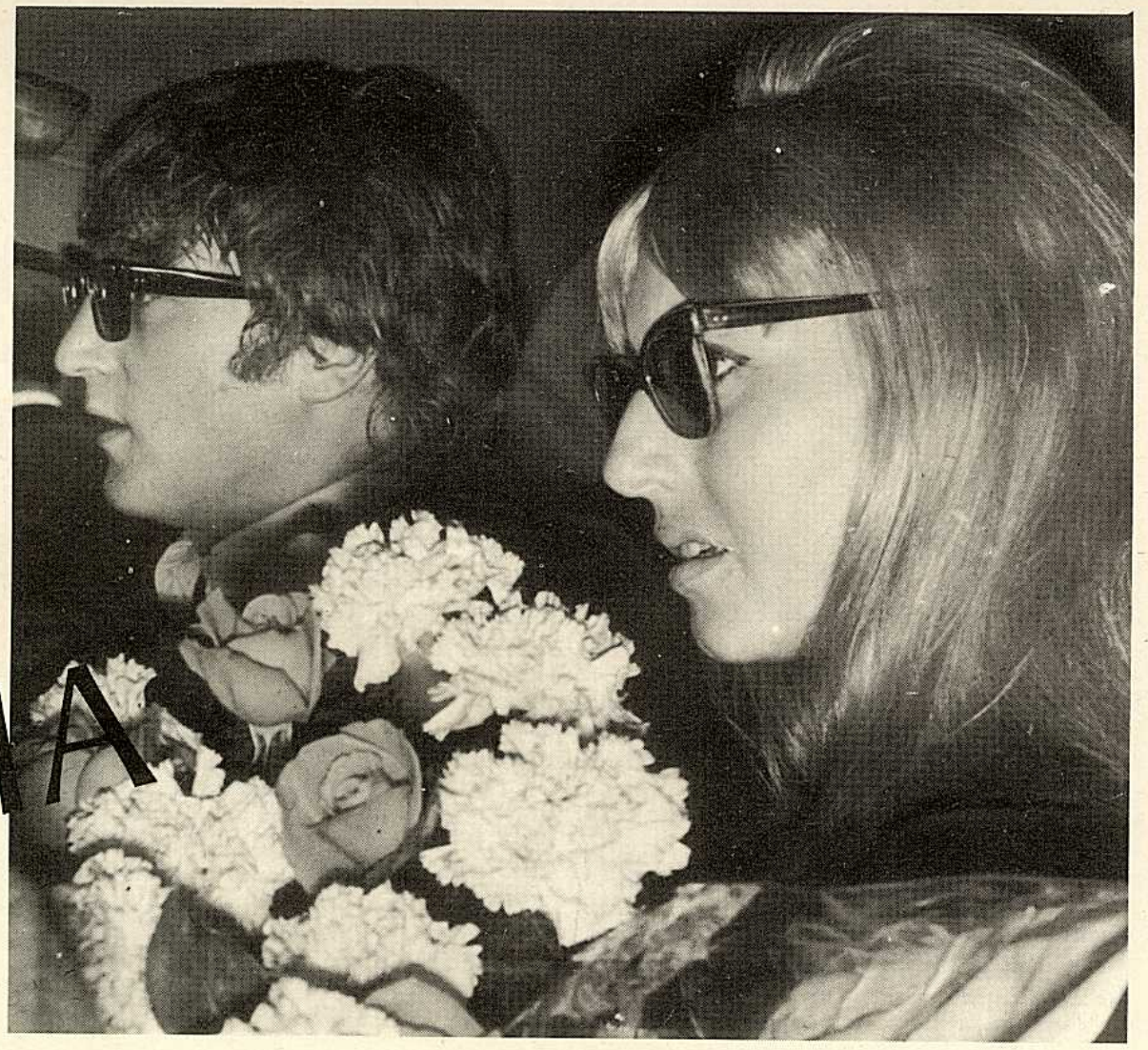

JOHN og Cynthia blev gift i august 1962, men det var først et år senere, at Beatles' fans hørte nyheden.

Til trods for alle de forandringer det medførte — f.eks. at de måtte forlade deres Allerton hjem, fordi der blev sladret så meget — har Cyn taget det hele yderst roligt, lige siden hun første gang bumpede ind i den langhårede fyr, der skulle blive hendes helt.

Selv om hun nu bor i et stort hus i Weybridge, Surrey, har en barnepige til at se efter John Lennon II, og har en Rolls, VW, Ferrari og Mini i garagen, har Cynthia Lennon kun forandret sig meget lidt.

Hun er stadig den samme behagelige, rolige pige, som bryggede endeløse kopper te i tiden 1962, da hendes mand, John Lennon, og vennen Beatle, Paul McCartney, fik deres første hit med „Love Me Do".

I de dage, da The Beatles var ved at gøre sig fri af skiffle og kun tjente nogle få pund om ugen, havde Cyn og John Lennon kun kærlighed at holde sig til.

Der var tider, hvor det så så håbløst ud at John, der aldrig havde haft et andet job, begyndte at se efter arbejde i de lokale aviser.

Da var det, at Cynthia Lennon vidste, hvad hun duede til. Hun støttede John og opmuntrede ham til at fortsætte i troen om, at alt ville vende sig.

Gruppen strengte sig an til det yderste tog til Tyskland og blev en hit i Star Club. Deres navne er stadig malet i rødt over hovedindgangen.

De rykkede op ad stigen med „Love Me Do" og fandt, at en ny popgeneration ventede på dem.

Kærligheden har været det vigtigste ord i Cynthia Lennons liv, siden hun første gang mødte John i en kunstskole i Liverpool.

Det var kærlighed, da hun begyndte at lægge mærke til sin medstuderende, hvis sans for humor ofte rammer alle.

Cynthia kunne også lide de små melodier, han plejede at fløjte. Hun vidste ikke, at de var forløbere til andre, der skulle komme på toplisterne over hele verden.

Cyn og John mødtes i gruppens pauser — sædvanligvis efter at hun tålmodigt havde ventet i klubber, restauranter og kafeer.

Og de havde mest lejlighed til at snakke sammen, når John kørte hende hjem, 10 miles til Hoylake, hvor hun boede sammen med sin mor.

Æresgæster ved brylluppet var Mrs. Lilian Powell, brudens mor og Johns tante Mrs. Mimi Smith, som havde opdraget ham i sit hjem i Menlove Avenue i Liverpool.

Som den første Beatle hustru opdagede Cynthia Lennon hurtigt, at det var ikke det samme som at være gift med et postbud, en blikkenslager eller en håndværker.

Gruppen trak store skarer, hovedsagelig piger, til The Cavern Club.

Deres ægteskab måtte beskyttes. Det blev besluttet, at en hustru på det tidspunkt ikke rigtig passede ind i planerne.

Så Cynthia Lennon måtte forsvinde ud i baggrunden de følgende 14 måneder. „The Hard Day's Night" så til sidst slutningen for hende efter Beatles tur til Paris. Hun begyndte at vise sig mere og mere i nyhedsspalterne, og alle accepterede hende.

Cynthia og John ønsker begge at opdrage deres to årige søn, John Charles Julian, kendt som Julian, som ethvert andet barn.

Det er derfor, Julian ofte sendes afsted nordpå, for at bo hos sin bedstemor og også for at holde ferie på familiens yndlingssted i Nord Wales.

Hvordan er Cynthia Lennon virkelig?

Hendes mor sagde engang: — Cynthia er en sky pige. Hun ønsker ikke at stå i rampelyset som John.

En ven sagde: — Jeg tror at hendes hovedinteresse, foruden hendes familie og hjem, er kunst. Hun slapper af ved at male. Hun har aldrig virkelig tilhørt beatkliken.

Hun har få nære venner, men nu efter at Ringo er blevet gift, kommer Cynthia og Maureen mere sammen.

Cynthia er en meget intelligent pige og har været en virkelig inspiration for John. Jeg tror ikke, at han havde været halv så god, hvis de ikke havde truffet hinanden.

Cynthia Lennon med baby Julian i barnevognen på indkøb.

Maureen, Ringos kone, er en af Cynthias bedste veninder. Her drikker de veninde-kaffe sammen på et cafeteria i Londons filmkvarter.

Hvad er det dog, der sker i poppens verden i dag — for slet ikke at tale om i morgen? Navne, stilarter og nye begreber snurrer i hovedet på én. Poptoppen er blevet til

SNURRE TOPPEN

BEAT har stillet sine to nye medarbejdere overfor spørgsmålet: Hvad sker der i dag og i morgen? Svarene her og på side 15.

Man skal næsten være pladeentusiast i heldagsstilling for at følge med i, hvad der foregår.

Beat — folkemusik — rythm and blues — country and western — det snurrer rundt i hovedet på én.

Atomalderen — vores tidsalder. Navnet passer også ganske udmærket på den øjeblikkelige pop-situation. Atomerne er urolige, til tider helt uberegnelige. Situationen i popbranchen i dag er ikke mindre urolig og uberegnelig.

Rocken er død. Den hårde og brutale sandhed. Mange af de tidligere rock-idoler har selv set dette i øjnene. Deres navn vil gå i glemmebogen. Ved læsning i scrapbøger og ved at høre deres gamle succesmelodier kan de nu kun drømme sig tilbage til deres glorværdige fortid. Men sådan er betingelserne i showbuiz. „So ist das leben", som tyskerne siger.

Pop-situationen i øjeblikket: folkemusik, rythm and blues-, beat grupper og solister kæmper om de første pladser på hitlisterne verden over, og dermed om teenagernes gunst. Det hele er rodet —. Ingen gruppe eller solist eller stil kan siges at være den mest foretrukne.

Selv den gamle rock-konge Elvis Presley har formået at placere sig på hitlisterne i popnation nr. 1, England, med den „sukkersøde" „Crying in the Chapel". Den blev indspillet i 1960, men først for kort tid siden blev den udgivet, og røg straks til tops på hitlisterne.

Beat-musik-fortolkere som The Beatles, Searchers, Swinging Blue Jeans, Dave Clark Five, Gerry and the Pacemakers m. fl. formåede for bare ét år siden næsten suverænt at holde sig på toppen af hitlisterne.

Rolling Stones, Animals, Manfred Mann og andre R. and B. grupper begyndte at blande sig.

Folkemusikken, repræsenteret ved Donovan, Bob Dylan, The Seekers og solister som P.J. Proby, Tom Jones, Sandie Shaw har vist farver. Beat-tronen er begyndt at vakle for alvor.

Men hvad kommer efter. Hvad blider det næste, der ubetinget falder i det pladekøbende pop-publikums smag? Det kan man kun gisne om.

MORTEN GRONEMANN **skriver:**

Herhjemme? Ja, de fleste af vore ca. 6000 grupper lider af plagieringssygdommen.

Opråb til danske grupper: Lav noget nyt — lav jeres egne numre, og jeres egen stil, i stedet for at efterligne de udenlandske grupper.

Der bliver ingen nye „The Beatles". Hverken beat, folkemusik, R. and B. eller nogle af de andre stilarter, der er fremme i øjeblikket, kan fostre en gruppe med en succes, som mestrene. Drøm ikke, men arbejd for jer selv. Lav noget nyt!

Lad os få en dansk gruppe eller solist på de internationale hit-lister.

Men hvad skal vi lave?

Sådan vil spørgsmålene lyde.

„Nye" instrumenter vil vinde indpas. Både saxofonen og orglet vil sikkert have en stor fremtid for sig i pigtrådsmusikken og sangen vil der uden tvivl også blive lagt stor vægt på.

Fra den engelske gruppe The Animals kan der læres en hel del.

Melvis and his Gentlemen, en dansk gruppe med EGEN stil, vil også være med, når der herhjemme kæmpes om positionerne.

Skrigene fra scenen og tilskuerne vil blive færre. Den „pæne" sang og musik og klap fra tilskuerpladserne vil blive mest fremherskende.

Hvad med de gamle? — Ja, foreløbig er de ikke slået af pinden, men den dag kommer, hvor de må give plads for nye kræfter og en ny stil.

Elvis stod for ti år siden og vred sig på scenen. Nu hverken vrider han sig eller står på scenen, men synger „skønsange" i sine film og på sine plader. Men han „lever" stadig. The Beatles, Rolling Stones og flere af de andre top-idoler vil ikke gå helt i glemmebogen. De vil til stadighed have et antal trofaste fans, der sværger til beat og R. and B.

Den nye stil vil komme og den vil møde modstand.

Hvad angår, mode, tankegang og musik har unge altid været revolutionerende. Mange voksne, som i dag ryster på hovedet af de langhårede beat- og R. and B.-fans, har selv for ca. 25 år siden gået i blå sko med røde såler og ladet sig henrive i ekstase til tonerne af Leo Mathisens orkester, som dengang vakte forargelse(!!)

Den nye stil vil komme.

Vi glæder os til den — uanset hvad det bliver.

BIT & NIK

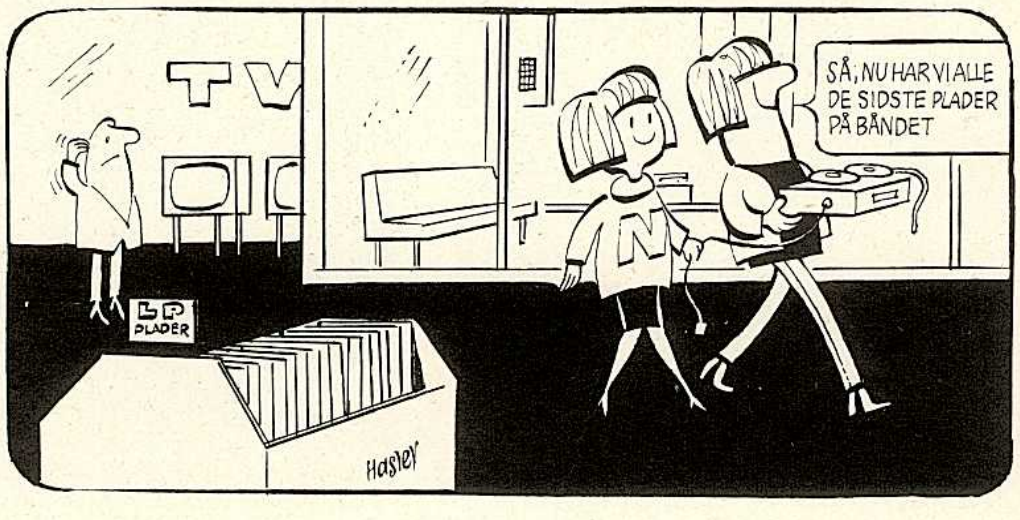

CARSTEN GROLIN skriver:

PROTEST & POESI

– DEN NYE STIL I POPPEN

De tre folkesangere, eller digtere, der sætter musik til vers, som de foretrækker at blive kaldt, har gjort social og menneskelig protest, og de har gjort enkel, men moderne og ubanal poesi til en ny del af den populære musik.

Som så mange andre folkesangere (i mangel af bedre betegnelse) — og for den sags skyld også de bedste beatgrupper, er de engagerede i, hvad der sker omkring dem, og kommenterer det, med hver sin holdning, hver sin livsindstilling, i deres sange, der rækker fra hårde angreb på krigsmagerne, f. eks. i Bob Dylans „Masters of War" over Joan Baez almengørelse af gammel engelsk og amerikansk folkepoesi til den unge englænder Donovans mere lyriske kærlighedsballader.

Hvorfor en folkesangsrenaissance netop nu, hvorfor samme popularitet for den som for beatmusikken? Er der nogen sammenhæng?

Ja, der er en sammenhæng, og den indskrænker sig ikke blot til at være et spørgsmål om, at Beatles, Rolling Stones og Animals har bakket f. eks. Bob Dylan fantastisk op i England, og været med til at skabe hans fantastiske popularitet derovre. Den er heller ikke blot et spørgsmål om, at Bob Dylan regner Beatles John Lennon som en af sine nærmeste venner, og som en af de mest spændende songwriters i dag. Forbindelsen er langt nærmere og mere direkte.

At der er plads — god plads — til folk som Dylan, Donovan og Baez, at de er lige så populære som de store beatkoryfæer, hænger sammen med den revolution i pop-verdenen, som de store beatkoryfæer selv har skabt ved deres frækhed, deres intelligens, deres foragt for alle klicheer, al borgerlighed, al lummersentimentalitet, al nemhed.

Det vil selvfølgelig være svært for de mere ensporede kulturpuritanere at akceptere dette, fordi succes og popularitet i sig selv for dem er ensbetydende med dårlig smag.

Beatgennembruddet har vist, at det er muligt for en populær underholder at regne med, at hans publikum ikke er åndssvagt. Den har også vist, at ungdommen har brug for meninger, men ikke vil påduttes budskaber. At den har brug for hjælp til at frigøre sig for den spændetrøje af normalitet og ensretning, som det moderne samfund påtvinger sine borgere. Beatmusikken var et opgør, slet og ret. Et musikalsk opgør med mening. Folkemusikken er det samme. Derfor kan den akcepteres sammen med beatmusikken — og derfor vil den ikke udkonkurrere denne, men udvikle sig side om side med den. Der er plads til begge former for oprør, det mere umiddelbare, larmende, og det mere stilfærdige, tankemæssige.

Hvem er de tre vandrere, Dylan, Donovan og Baez? Den bedste præsentation af sig selv og det, de står for, har de nok givet i egne udtalelser:

Dylan: — Jeg laver ikke sange med budskab. Jeg overfører blot mine tanker til musik. Mine sange er mig, de taler til mig selv. Måske er det egoistisk, men sådan er det. Den eneste, jeg har ansvar over for, er mig selv. Hvis folk kan li' mig — udmærket. Hvis ikke, så foretager jeg mig noget andet. Sangene er billeder af, hvad jeg ser, glimt af ting — livet måske.

En masse mennesker siger, at man kun hører på mig, fordi det er „inde" at gøre det. Jeg tror ikke på det. Jeg tror ikke mit engelske publikum er idioter.

Folk angriber mig, fordi jeg har succes med mine plader. Det kan man ikke have, hvis man er en ærlig kunstner, siger de. Dem om det. Jeg forbeholder mig bare ret til at være uenig med dem. Pop — en masse af den er fantastisk god musik. Hvad er det, disse folk er ude på? Hader de popmusik, eller hvad? Jeg gør det ikke.

Folk tror, jeg er politisk sanger, blot fordi jeg kommenterer politiske og menneskelige situationer. Vrøvl. Mine sange — også de af mine sange, som protesterer mod uretfærdighed og udnyttelse — handler om kærlighed — kærlighed til livet — ikke om politik ...

Joan Baez — Dylans nære veninde: — Jeg er måske mere politiker end kunstner, ihvertfald ved jeg, at hvis mine politiske interesser nogensinde kommer i konflikt med det, jeg synger, så holder jeg op.

Det, jeg holder af i folkesangen, er den enkelhed, dens ærlighed. Men jeg er ikke fanatiker. Jeg elsker beat og rock, men kan ikke fordrage den fise-fornemme mellemvare. Salonkunst af alle arter interesserer mig ikke. Jeg vil have det råt og usentimentalt.

Donovan er blevet hårdt angrebet for at kopiere Bob Dylan. Han siger: — Alt dette her om, at jeg kopierer Dylan er simpelthen ikke sandt. Jeg er den, jeg er. Dylan og jeg er begge kendte, og hvis vi kan hjælpe hinanden, så er det udmærket. Der er plads til os begge to.

Jeg tackler ikke problemer på samme måde som Dylan. Jeg ser på det på denne måde: Der er folk i midten af en cirkel, som er usikre, og hvis sind stadig er modtageligt. Så er der folk omkring dem, hvis sind er lukket. Og så er der Dylan og mig og nogle få andre uden for cirklen, som prøver på at nå ind til dem i midten igennem dem udenom. Dylan skriver om bestemte ting, som chokerer og er lette at opfatte. Jeg skriver om skønhed.

Der er en slags budskab i skønhed. Hvis græsset er grønt, velslået, blomsterne står smukt, så er det et skønt sted. Men hvis nogen er slået ned, og der løber blod ned over græsplænen, så er det ikke længere smukt. Hvor der er skønhed, findes intet ondt, ingen korruperende indflydelse. Hvis vi omgiver os med skønhed, holder vi det onde væk.

Donovan er blevet kørt hårdt op rent publicitymæssigt, og er lidt bange for, at ballonen vil revne en dag. Han siger:

— Jeg må se at komme over dette her med at være idol. Det var en udmærket måde at få et publikum på, men nu må jeg se at komme ned på jorden igen og prøve på at holde på det publikum.

Jeg må se at komme væk fra det med at være idol, for jeg er en af folket, ikke over det. Jeg tror, at ethvert menneske er Gud i sig selv, men han skal ikke være en gud for andre.

Sådan er lidt af sandheden om tre af popens mest kontroversielle og efterspurgte stjerner for tiden.

DONOVAN

Donovan: Rigtigt navn: Donovan Philip Leicht, født 5. maj 1946, beskriver sin oprindelse som „arbejderklasse" i Glasgow. Opdaget i 1964 af Peter Eden på en lille pub i sydengland. Gennembrud i foråret 1965 i Ready Steady Go. Plader: Singlen Catch the Wind, LP'en What's bin hid and what's bin did.

JOAN BAEZ

Joan Baez: Født i januar 1941 af irskmeksikanske forældre, har rejst næsten hele sin barndom med faderen, der er videnskabsmand. Debuterede i 1959 på Folk Festival at Newport. Derefter stort gennembrud med pladen The Beat of Joan Baez. Øvrige LP'er: Joan Baez I-II, Joan Baez in concert I—II, Joan Baez vol. V.

BOB DYLON

Bob Dylan: Født 24 maj 1941. Indspillede første LP — „Bob Dylan" i 1961. Regner Charlie Chaplin og Woody Guthrie som sine største inspirationer. Ligger i dag i 50.000 kr. pr. koncert-klassen. Plader: Bob Dylan, The Freewheelin' Bob Dylan, The Times They Are A' changin', Another side of Bob Dylan, Bringin' it all back home.

OP i HØET

Den nyeste Elvis Presley-film „Tickle me", som herhjemme får premiere i september under titlen „Elvis i

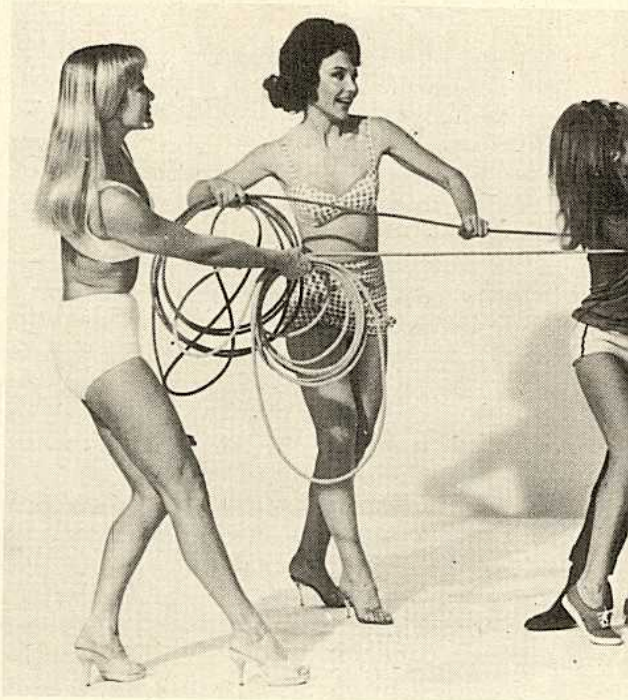

Lad det være sagt straks: Jeg kan godt lide Elvis.

Lad det lige så hurtigt være sagt: Jeg kan ikke fordrage de forretningsfolk, som Elvis har overdraget at røgte sit talent.

Jeg kan ikke forstå, at han finder sig i deres måde at gøre det på.

Lad os f. eks. tage hans næste film „Tickle me", som i september får dansk premiere under titlen „Elvis i det vilde Vesten" (Columbia Film).

Der har altid været smarte piger i Elvis Presleys films, og den kære Elvismand har altid nedlagt dem på stribe. Pænt og dydigt, selvfølgelig. Ikke noget med at liste så meget som en pegefinger indenfor blusekanten. Uha!

Elvis har altid sunget i sine films, og altid nye sange, som netop blev lanceret i disse films.

På et tidspunkt nu, hvor hele verden hvisker i krogene om, at „popkongen vist ikke helt er, hvad han har været", får forretningsfolkene i Elvisbutikken kolde fødder.

Deres reaktion er bare så latterlig. I stedet for at modbevise alle påstande med nogle pragtfulde nye

— Jamen, hvis jeg nu lover, at du kan nå hjem til „Prêston og Søn"?

Ih, hvor du dog spiller på mange strenge, Elvismand.

— Den, der hvisker, lyver — at I ved det.

— Da ikke her lige midt under optagelserne!

— Hænderne op!!!

P I G E R

-PIGER!

det wilde westen" synes næsten at være en parodi på sig selv og på Elvis som storcharmør.

sange i en dejlig Elvis-film, hvor man lod Elvis optræde som et rigtige mandfolk, gør man det stik modsatte.

Man tager nogle af hans gamle, gamle plader og anvender som sange i filmen, og for så at overbevise os om, at Elvis „sandelig stadig er storcharmør" propper man dobbelt så mange damer ind i manuskriptet, lader Elvis nedlægge dobbelt så mange, som han plejer og lader Elvis optræde i dobbelt så store og drabelige værtshusslagsmål som i de tidligere roller.

Kære bagmænd ved pengekassen: Vi går ikke på limpinden. Elvis er nu en gang 30 år. Han skulle nu være blevet så voksen, at man kunne lade ham spille voksne roller.

Når man putter en mand på 30 ind i værtshusslagsmål i massevis ...

Når man lader en mand på 30 ligne en parfumeret og overpudret dukkedreng for at han skal kunne charmere damer i massevis ...

Når man ... Så virker det på mig som at se en forvokset baby.

Det ville svare til, hvis man fra starten, da Elvis var 20, havde givet ham kyse på og en sut i munden og ladet ham spille barneroller.

Jeg tror, Elvis er en meget charmerende og tiltalende fyr. Han mister efter min mening intet af sin popularitet — tværtimod — ved at lade os se ham som sådan.

Men hvis han bliver ved med at lade sig tyrannisere af bagmændene på samme måde som nu, mister han en hel del af den respekt, jeg ellers altid har næret for POPKONGEN.

Vel har jeg ikke set filmen, men jeg har set det tilsendte reklamemateriale og billederne, som Columbia Film venligst har lånt os. Det er desværre også mere end nok.

Billedteksterne på denne side tager jeg ansvaret for. De er bare udtryk for, hvordan jeg ser på situationen: Elvis er til grin ... og det er han minsyvsalighed for god til.

Erik Haaest

Tænk, hvis mine fans opdagede det ...

— Hænderne væk, eller jeg synger.

— Jamen, jeg har kun en ganske almindelig kontorløn.

— Låne dit og låne dat. Vi ejer IKKE sukker i huset.

— Tag det nu roligt, piger. Jeg når jer til 9-forestillingen.

BEAT besøger KØGE

Vi var gæster i Club Liverpool House lørdag 17. juli.

Her står 15-årige Anne-Grethe Sørensen på scenen. Sikker i melodier og rytmer kunne hun begejstre det kræsne Køge-publikum, som er vant til de bedste popnavne i deres klub.

ANNE-GRETHE – *dagens mand i Køge*

Køge er en herlig popby. Da BEAT besøgte byens største popklub, Club Liverpool House, som holder klubfester i Teaterbygningen, var der for det første stopfyldt af medlemmer, som var mødt frem for at se og høre.

Men, hvad der var meget væsentligere: Der var stemning. Køge er utvivlsomt en god popby i det daglige. Medlemmerne slutter op om deres klub, både når den kører med lidt svagere grupper og når klubben takket være det trofaste fremmøde, så fyrer op under kedlerne og tager et dansk eller udenlandsk topnavn på plakaten.

Det må være godt at være klubbestyrelse der. Så kan vi vist ikke tydeligere fortælle, at vi var glade for at være der.

De lokale orkestre havde meldt deres entre, og det var morsomt for os at høre orkestrene, som for os var helt nye navne. At de ikke var det i Køge, var tydelige nok.

Al ære og respekt for The Zorros, Les Colporteurs (Hvis man kan blive kendt med et sådant navn, må man være meget dygtige), The Questions og The Beads, så var det alligevel Flying Tigers, som fik lokalet til at bølge.

Ikke på grund af deres musik alene. Først og fremmest på grund af deres orkesterleder, 15-årige Anne-Grethe Sørensen. Hun synger, spiller og optræder på en scene, så det er en lyst. Hun var „dagens mand", hvis man kan bruge det udtryk om en pige.

Hvad publikum ikke véd er, at hun også er det bag kulisserne. Med en uddannelse i guitarspil på 4 1/2 år og en klaveruddannelse på 5 år på sin yndige bag, har hun den fineste baggrund for at arrangere orkestrets numre. Og det gør hun. Hendes idoler er Searchers, Shadows og Elvis.

Ind imellem orkestrene trak vi som sædvanlig lod om pladepræmier. Bl. a. Sir Henry's LP, som var udkommet samme dag. Den obligatoriske Mallorcarejse, der udtrækkes som hovedgevinst ved alle BEAT-arrangementer, blev vundet af Anette Larsen, Skovrækken, Vallø.

... og så spillede ... netop ja: THE DEFENDERS. Behøver vi sige mere?

Ikke mindre end fem popklubformænd var gæster hos formanden for den arrangerende klub, Club Liverpool House. Fra venstre: Bent Bergstrøm, Stege, Niels Erik Pedersen, Club Liverpool House, Køge, Stig Bendtsen, Club Dynamite II, Fakse Ladeplads, Jørgen Christensen, Club Dynamite I, St. Heddinge, Rudi Hansen, Hot Circle, Ringsted og Jørn Pedersen, Star Club, Køge.

Hele aftenen trak vi publikumspræmier. Kl. 10 præcis blev hovedpræmien „En Mallorcarejse" udtrukket. Her ses vinderen Anette Larsen, Skovrækken, Vallø, sammen med klubformanden.

Næste gang BEAT besøger ... er stedet Esbjerg. Det sker søndag 15. august kl. 20—1, og værten er:

Restaurant Africano

Direktør Haar-Nielsen var den første restaurator, som vovede springet over til pigtråden. Det har vi altid godt kunnet lide ham for. Derfor er vi glade for at komme. Lokale orkestre inviteres hermed til at tilmelde sig på „Africano".

Der er adgang for alle. Som hovedorkester spiller en dygtig, engelsk gruppe.

Kom og vær med!

Zorros

Les Colporteurs

The Questions

Flying Tigers

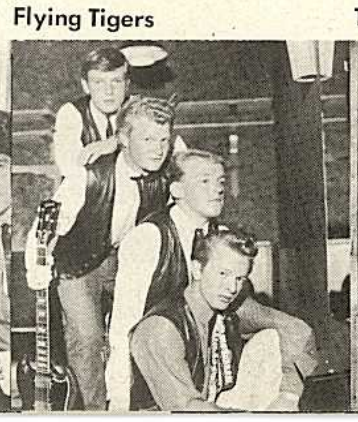

The Beads

Jette besøger BEAT

BEAT's „gamle, fine redaktør" Erik Haaest forklarer Jette, hvorledes bladet lay-outes, d.v.s. tegnes op med artikler, fotos o.s.v.

Jette Frederiksen, Michael Beringsvang, Hvidovre, er en af de mange, der har skrevet og bedt om at se, hvorledes BEAT bliver til. Vi inviterede hende. Her fortæller hun om os herinde på redaktionen.

Det var en stor oplevelse for mig at få lov til at besøge BEAT.

Det første indtryk, jeg fik, var forkontoret, hvor der sad to damer travlt beskæftiget med at besvare breve til BEAT. Hele tiden kom der nogle interessante, langhårede fyre ind. Jeg må ærligt tilstå, at jeg var noget forvirret og tænkte: „Dette finder du aldrig ud af".

Kl. 14.00 kom redaktør Erik Haaest. Han viste mig først rundt i kontorerne, og jeg blev præsenteret for en masse mennesker. Vi endte på hans kontor sammen med Torben Jørgensen. Torben er journalist og er med til at sætte BEAT sammen. Han skriver også noget af stoffet til BEAT. Jeg kan fortælle jer, at det er svært at finde ud af, hvad der skal stå i BEAT, for alle kommer hele tiden med forskellige ønsker og ideer.

Pludselig trådte Sir Henry ind ad døren. Og sammen med Torben og ham fik jeg lov til at gennemgå brevene til rubrikken „Skriv til Sir Henry". Det var sjovt, og mens vi læste dem, tog fotografen Knud Ørsted nogle billeder af os.

Til sidst så jeg udkastet og ideerne til BEAT nr. 10. Hele tiden blev vi afbrudt enten af telefonen eller af en eller anden „der lige skulle noget".

Det er et meget forvirret, men sjovt sted at være, og jeg kunne godt tænke mig at komme derind igen, men hele dagen fra morgen til aften.

Jeg tror, vi skal være glade for, at vi kan få bladet så billigt, selv om det er steget til kr. 2,25. Særlig når man tager alt det arbejde, der ligger bag, i betragtning.

Ialt arbejder der ca. 22 mennesker på BEAT. Det er kun unge mennesker, så de ved, hvad det er, ungdommen kan lide, og jeg synes, at BEAT er derefter.

JETTE Frederiksen

Jette fik lov at „kigge med" i brevene til Sir Henry (tv). Journalist Torben Jørgensen ses til højre.

beats brevklub

Jens I. Sørensen, Strandby pr. Farsø. Idol: Elvis Presley. Brevveksling om alt.

Jørgen Jørgensen, Allerup pr. Toftlund. Idoler: Elvis Presley, Beatles. Brevveksling om alt.

Majbrit Duelund, Jægersborggade 27 st., København N. 13 år. Idoler: Elvis, Kinks, Stones, P. J. Proby. Ønsker brevveksling med langhåret ung mand, helst fra Kolding.

Anne Jørgensen, Villabakken, Vester Skerninge, Fyn. 15 år. Idoler: Elvis Presley, Herman's Hermits. Brevveksling om alt.

Elsemarie Jørgensen, Føns pr. Nørre Aaby, Fyn. Idoler: The Beatles, Elvis. Brevveksling om alt.

Arne Hofstedt, Kelstrup pr. Vissenbjerg, Fyn. Idol: Elvis. Brevveksling om alt med en pige på 16—17 år.

Jeanne Olsen, Hestehavevej, Favrholm pr. Hillerød. 15 år. Brevveksling med dreng om pop. Helst foto.

Kaj B. Jensen, Tørring Mark, Tørring. 15 1/2 år. Idoler: The Defenders og andre danske grupper. Ønsker brevveksling med en pige på samme alder.

Søren Suadilani, Ole Nielsensvej 17, København Ø. Idoler: Beatles, Peter Belli, Stones. Vers og poesi. Brevveksling om alt fra A til Z.

Lilli Christensen, Møllevej 7, Tarm. 17 år. Idoler: Beatles, Defenders. Ønsker brevveksling om alt.

Esther Pedersen, Kongevej 2, Skjern. 15 1/2 år. Idoler: Stones, P. J. Proby. Brevveksling om alt.

Lena Jensen, 14, Strandvej 147, Hellerup. Idoler: Lollipops, Beatles, Stones. Brevveksling om alt pop.

Susan Lundberg, 15, Holgersvej 9, Charlottenlund. Idoler: Elvis og Beatles. Ønsker brevveksling om alt.

Danske FANKLUB-adresser...

Finn Tony and Them's fan klub
v/John Christensen
Nørresøgade 25 A
København K.

The Defenders Official fan club
„Cadillac"
v/Frants Secher
Vesterbrogade 56
København V.

Roustabout Elvis Presley fan-club
Banevolden 33
Måløv.

The Beefeaters' fan-club
Johan Kellersvej 35
København SV.

The official Sir Henry and his Butlers' fan-club
Odense afd. (Jylland og Fyn) Lille Glasvej 3, Odense.

Joe E. Carter's Group's fan-klub
Maltagade 3 B
København S.

TIDENS TOP TEKST

KÆRE BEAT
Jeg har læst i Vordingborg Dagblad, at gruppen The Lions er blevet klippet skaldet. Jeg sender udklippet med, så I kan se det. Skal man tro på det?
Jesper L.

Nej, The Lions har stadigvæk deres løvemanke i behold. Fejlen skyldes et dumt forsøg på at være morsom fra grammofonselskabet Triolas side.

Må vi bede om med det samme at få et billede i Beat af dem, der laver det? Er redaktøren virkelig så fin og „gammel", som der står i Beat nummer 7?
Eli Stendevad, Ollerup

Som du kunne se i Beat nummer 10, side 4, er redaktøren slet ikke så fin og „gammel"! Han har blot humoristisk sans.

KÆRE BEAT
Angående Tidens Top Tekst synes jeg, at man burde tage den populæreste melodi på hitlisten. Så hvorfor ikke tage nummer 1, så er man da sikker på, at det bliver en populær melodi.
Anne-Marie

Så ville vi blive nødt til at have den samme tekst i flere uger.

Ivan Haagensen, alias „Melvis" — Danmarks dygtigste orkesters førstemand.

RILLE·RACE

Pladenyt om nye plader

Jette Ziegler: „Sommer i Danmark/Ingenting" (Life)

En fremragende dansk sangerinde med to muntre solskins-sange. „Ingenting" hæver sig langt over gennemsnittet af danske popplader. Det ser lyst ud for Jette Ziegler.

Shirley Bassey: „No regrets"/„Seesaw of dreams" (Columbia)

Negersangerinden Shirley Bassey, der lige har optrådt i Tivoli-Varieteen, synger med vidunderlig stemme „No Regrets". B-siden hører til de mere tamme.

The Sharons: „Everything's all right"/„What to do" (Sonet)

Det jydske orkester The Sharons første plade er blevet virkelig god. Bedst er Buddy Holly-nummeret „What to do".

The Jockeys and Curt Parking: „Something's gotta hold on me"/„The Masquerade is over". (Life)

En fremragende dansk gruppe, hvis sang er helt i top. Det høres især på „The Masquerade is over".

JONNY: „Finsk Jailhouse Rock"/ „Finsk Tutti Frutti" (SONET).

„Finsk Jailhouse Rock" — „Finsk Tutti Frutti" er begge dårlige. Sangeren Jonny har en kedelig charmeforladt stemme og musikerne er ikke bedre. Så er der oven i købet sat et enfoldigt „Ja-Ja" kor på.

JAN ROHDE and THE WILD ONES: „4 x Jenka" (SONET).

Det er ikke en plade, der er særlig ophidsende. Den bedste er „Doin' the Jenka", hvori man får dansen beskrevet.

GUNILLA THORN: „Just a Closer Walk With Thee"/„I Walk The Line" (SONET).

„Just a Closer Walk With Thee" er en plade, hun klarer helt godt.
„I Walk The Line" er knap så god, men det er ikke alene hendes skyld. Trommeslageren larmer en del for meget og for dårligt og ødelægger meget.

THREE JACKS: „Bevar mig vel"/„Regn, Regn, Regn" (ODEON).

„Bevar mig vel" er ikke min mening, men titlen på A-siden af Three Jacks seneste plade. „Regn, Regn, Regn" hedder B-siden. Begge serveret som man forventer af en god sangtrio.

Cliff Richard: „More hits — by Cliff" LP (Columbia)

Ærlig talt, vi er ved at være trætte af Cliff. Kan han dog ikke forny sig det mindste. Denne plade er fyldt med oldgamle numre.

3 Danes: „Work and work"/„Deliah's gone" (Rhapsody)

Disse tre unge, branddygtige gutter har gjort et virkeligt forsøg på at skabe en fornyelse i poppen. Resultatet foreligger her på debutpladen. De har fundet en personlig stil i en slags kombineret Country and Western og Hootenanny. Absolut en lovende dansk trio. Pladens to melodier sidder lige i øret.

The Ex-checkers: „Long, long time"/„Spanish Harlem" (Teener)

Dansk debutplade for dette halvt danske, halvt engelske Hit House-orkester. Pladen skuffer desværre i forhold til det, orkestret viser på scenen i det daglige.

The Hitmakers, LP (Sonet)

Man må indrømme, at The Hitmakers er en dygtig gruppe. Det til trods forekommer deres første LP upersonlig og ensformig. Numrene og arrangementerne minder for meget om hinanden. Dog findes der virkelig gode numre på LP'en. „Walking with my angel" og „Pink Dolly Rue" er pladens bedste melodier, hvor man netop fornemmer The Hitmakers charme og kunnen. Trommeslageren Torben Sardorff's komposition „You'll see me cry" hører også til de bedre numre på LP'en. Det synes uklogt af The Hitmakers at indspille så kendte numre som „Hello Josephine", „What'd I say" og „Hi-heel sneekers" på en LP. Pladen indeholder desuden The Hitmakers sidste single „Little boy sad".
En middelgod LP af et godt orkester.

Tenny Olson: „Crash"/„Learn for you" (Rhapsody)

Dårlig dansk sangers debut-plade. Melodierne er dødtriste og gammeldags.

Cy and Mia: „Portland Town"/„Chickens are crowing" (Sonet)

Dette unge engelsk-danske kunsterpars første plade beviser, at de har internationalt format. Det er simpelthen folkesange af allerhøjeste karat.

Someones: „Don't ever change"/„Heart of stone" (Sonet)

Det er fantastisk, at denne plade ikke er blevet bedre. Someones havde jo både Ken Gudman fra Defenders og Peer Frost fra Rivalerne til hjælp. Resultatet er skuffende. I „Heart of stone" er sangen simpelthen rædselsfuld. Den anden side er et meget dårligt plagiat af The Kinks. Hvad med lidt originalitet, de herrer Someones?

Peter Belli et Les Rivals: „I'm gonna love you"/„Go now" (Triola)

Rivalernes tredie plade. Selv fortæller orkestret til højre og venstre, at de spiller R. and B. Gad vidst, om de ved, hvad R. and B. er for noget. Denne plade er som de to tidligere i hvert fald almindelig, og det skal siges „ret god", beatmusik.

Melvis and his Gentlemen: „By, by love"/ „One minut julip" (Triola)

Danmarks bedste spillende orkester efter vor og andres mening. Det høres desværre ikke på denne plade, der kunne være indspillet af næsten hvem som helst.

SIR HENRY AND HIS BUTLERS ARE SERVING YOU. LP SONET

Sir Henry's første LP er faldet heldigt ud. Den har både charme og personality.

Sir Henry and his Butlers begyndte at indspille numre til denne LP allerede sidste år. Men den er først blevet færdig nu på grund af, at man måtte indspille om natten, da flere af medlemmerne i gruppen passede deres arbejde om dagen.

Sir Henry lægger stærkt ud med „Times are getting hard", et country and western-nummer, der bliver udmærket udført.

o

På side 1 kan endvidere fremhæves Sir Henry's version af „Birds and bees", det er en af de bedste versioner, der er hørt.

Den anden side er om muligt endnu bedre end den første. „The Zoo", „Lawdy, lawdy blues" og „Sweet and tender romance" er de bedste på denne side. Man bemærker, at det ikke er Sir Henry selv, der synger „I can tell", derimod „butler" Arne Schrøder.

Pladen er sikret en plads på LP-hitlisten.

SIR HENRY AND HIS BUTLERS

MARIANNE
FAITHFULL
beat